

לא כזה בחור נחמד

ר.ס. גר"י

"כשספר עושה לנו פרפרים בבטן וחיוך שלא יורד ימים,
אנחנו רוצות לצעוק אותו מנגות העיר,
או פשוט להוציא אותו כדי שנס איתן..."
הוצאת אנה(ה)בית

ר.ס. גר"י

לא כזה בחור נחמד

מאנגלית: תם פררו

לרכישת הספר לחצי כאן

ר.ס. גריי
לא כזה בחור נחמד

R.S. Grey
NOT SO NICE GUY

עורכות ראשיות: גלי אבני גילאור, ורד רווה שמואל
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

© הזכויות לציטוטים שמורות לבעלי הזכויות

Copyright © 2018. Not So Nice Guy by R.S. Grey
The moral rights of the author have been asserted

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.

This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, business establishments, events or locales is entirely coincidental

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2020 כל הזכויות בשפה העברית
שמורות לא(ה)בות הוצאת ספרים בע"מ

נדפס בישראל 2020

סידור, עימוד, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמץ, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

Printed in Israel 2020

מסת"ב 978-965-7648-827 ISBN

www.kinbooks.co.il
www.ahavot.com

1

סמנתה

הבוקר אנחנו שוב עושים סקס במגורי החיילים. סקס לוחט. האויב הולך ומתקרב – יכול להיות שלא נצא מזה בחיים. פיצוצים מרעימים בשמים, ובמכנסיים שלי. אני מזיעה. כשהתחלנו, איאן לבש מדי הסוואה, אבל קרעתי אותם מעליו בשיניים. בגלל זה אני יודעת שאני חולמת – הפה שלי לא עד כדי כך כישרוני. במציאות הייתי שוברת שן על הרוכסן שלו.

השעון המעורר שלי יורה עוד יריית אזהרה. מוחי ההולך ומתעורר צועק, קומי או שתאחרי! אני מתחפרת עמוק יותר מתחת לשמיכה, והתת-מודע שלי מנצח. בחלום, איאן זורק אותי על כתפו כאילו הוא מנסה לזכות בעיטור כבוד, ואנחנו מתרסקים על מיטת קומתיים מתכתית. עוד רמז שזה חלום הוא העובדה שאף על פי שהאזור הבשרני של התחת שלי נתקע בפינת המיטה, לא כואב לי. הוא מתחכך בי ומסגרת המיטה משקשקת. אני מעבירה את ציפורני במורד הגב שלו.

"מישהו עוד יתפוס אותנו, חייל", אני גונחת.
פיו מכסה את פי והוא מזכיר לי, "זה אזור מלחמה – אנחנו יכולים להרעיש כמה שרק נרצה."
בחוץ נשמע פרץ מקוטע של מטח יריות. מגפיים כבדים מתחילים לרקוע לעבר הדלת הנעולה.
"מהר, אנחנו מוכרחים לחסום אותה!" אני מפצירה בו. "אבל איך? אין פה שום דבר שימושי, חוץ משוט העור התקני הזה והמגפיים הצבאיים שלי שמגיעים עד הברך!"
הוא מרים ומצמיד אותי לדלת ומבטינו נפגשים. לפתע הפתרון הדומם ברור לנו: אין לנו ברירה אלא להשתמש בגופינו המתפתלים בתור מחסום סקסי.
"אויי, בכל פעם שהם יבעטו בדלת, אני אחרור לתוכך, ברור? בשלוש: אחת, שתיים –"
בדיוק כשהחלום שלי מגיע לחלק הטוב, הטלפון שלי מתחיל לנגן בקולי קולות את Islands in the Stream של קני רוג'רס ודולי פרטון. מוזיקת פופ־קאנטרי מגניבה משנות השמונים שרה לי סרנדה בפול ווליום. כולל סינטיסייזרים. אני נאנחת ופוקחת את עיניי לרווחה. איאן שוב שינה את הצלצול שלי. הוא עושה לי את זה כל כמה שבועות. בפעם האחרונה זה גם היה איזה להיט עבר מטופש בביצוע של זוג זקנים מטורללים.
אני מרימה את מכשיר הנייד שלי ומכניסה אותו מתחת לשמיכה, איתי.

"כן, כן", אני עונה. "כבר התקלחתי ואני בדרך החוצה."
"את עוד במיטה."

כשאיאן אומר "מיטה" בקולו העמוק והמחוספס, הבטן שלי מתנהגת מוזר. איאן מהחלום מתמזג עם איאן מהמציאות. הראשון הוא לוטננט חתיך עם זרועות מפלדה. השני הוא החבר הכי טוב שלי עם זרועות מסוג של מתכת שמעולם לא זכיתי להרגיש.

"דולי פרטון? באמת?" אני שואלת.
"היא אוצר אמריקאי, בדיוק כמוך."
"איך אתה בכלל מגיע לשירים האלה?"
"יש לי רשימה מתעדכנת בטלפון. למה את מתנשפת ככה? זה נשמע כאילו את מנסה לכסות את המראה שלך באדים."
אלוהים. אני מתיישבת ומתנערת משאריות החלום שלי.
"שוב נרדמתי עם שידורים חוזרים של מ.א.ש."
"את יודעת שמאז יצאו עוד סדרות טלוויזיה?"
"כן, אבל עדיין לא מצאתי גבר שעושה לי את זה כמו הוקאיי."
"את יודעת שאלן אלדה כבר בן שמונים פלוס, נכון?"
"ואני בטוחה שהוא עדיין שווה."
"מה שתגיד, שפתיים לוהטות."
אני נאנחת. בדיוק כמו מייג'ור מרגרט הוליהאן, הכינוי הזה מעצבן גם אותי... בערך.
אני מזיזה את השמיכה הצדה ומכריחה את עצמי להניח את כפות רגליי על הרצפה. "כמה זמן יש לי?"
"הצלצול הראשון בעוד חצי שעה."
"אני רואה שאצטרך לוותר על חמישה-עשר הקילומטרים שתיכננתי לרוץ הבוקר."
הוא צוחק. "אממ."
אני מתחילה לנבור בארון שלי בחיפוש אחר שמלה וקרדיגן נקיים. תקנות לבוש העובדים בבית הספר שלנו כופות עליי להתלבש כמו סבתא. היום אני בשמלת קיץ באדום-דובדבן וקרדיגן ורוד-בהיר, כמה מתאים ליום הראשון של פברואר.
"מה הסיכוי שמילאת תרמוס נוסף בקפה לפני שיצאת מהבית?" אני שואלת בתקווה.
"אני אשאיר אותו על השולחן שלך."
לבי מפרפר בהערכה.
"אתה יודע, טעיתי," אני מקניטה אותו בקול נלהב וחולה-אהבה.

”דווקא יש גבר שעושה לי את זה יותר מהוקאיי, וקוראים לו איאן פֿלֶט –“
הוא נאנח ומנתק.

בית הספר התיכון אוק היל נמצא במרחק חמש דקות רכיבה על אופניים מהדירה שלי. הוא גם במרחק חמש דקות רכיבה מהבית של איאן. אנחנו יכולים להגיע יחד בבקרים, אבל שגרות הבוקר שלנו שונות באופן קיצוני. אני אוהבת להמר ולדחוף את השעון המעורר שלי עד קצה גבול יכולתו. כשאני ישנה עד לרגע האחרון עובר בי גל של ריגוש. איאן אוהב להתעורר עם השמש. הוא חבר בחדר כושר ומשתמש במגוי שלו כל בוקר. אחוזי השומן בגוף שלו אופטימליים. אני חברה באותו חדר כושר, וכרטיס המגוי שלי תחוב מאחורי כרטיס ההטבות של דנקן דונאטס, היקר ללבי. המגוי פוזל לעברי בכל פעם שאני יוצאת להפסקת סופגנייה בזיגוג תות.

אני מעדיפה את הרכיבה היומית שלי על פני סבל כפוי בחדר הכושר. מה גם שבשלב הזה כבר אין לי מה לעשות בקשר לפיזיולוגיה שלי. אני אישה בת עשרים ושבע שעדיין רוכבת על גלי הכושר המדומה שמתלווה באופן טבעי לנעורים ולתקציב המזון של מורה. ה־אשטאג#מוטיבציה היחיד בחיים שלי הוא המוטיבציה שלי לבניג' סדרות ריאליטי שיפוצים.

איאן אומר שאני יותר מדי ביקורתית כלפי עצמי, אבל כשאני מביטה במראה אני רואה ברכיים בולטות וחזה שבקושי ממלא קאפ B. בימים טובים, הגובה שלי מגיע למטר שישים. נראה לי שאני יכולה לקנות בגדים במחלקת התינוקות של גאפ.

כשאני מגיעה לבית הספר (עשר דקות לפני הישמע הצלצול הראשון), אני מוצאת חטיף גרנולה ליד תרמוס הקפה שנח על השולחן שלי. כל כך מיהרתי להגיע בזמן לבית הספר, עד ששכחתי לקחת משהו לארוחת הבוקר. אני כל כך צפויה, עד שאיאן מחביא חטיפים בתוך ובסביבת השולחן שלי. אני תמיד יכולה לפתוח כל אחת מהמגירות

שלי ולמצוא משהו – אגוזים, גרעינים, קרקרים בטעם חמאת בוטנים. הוא אפילו הצמיד חטיף אנרגיה לתחתית הכיסא שלי בנייר הבק. אבל המאגר שלי נועד להקל עליו יותר מאשר עליי. אני הבן אדם הכי רעב שאי פעם תפגשו. כשרמת הסוכר שלי צונחת, אני הופכת לגרסה ההרסנית של ג'ין גריי מאקסמן.

אני טורפת את חטיף הגרנולה ולוגמת מהקפה שלי, ומודה לו בהודעה מהירה לפני שהתלמידים מתחילים להשתרך אל תוך הכיתה שלי לקראת השיעור הראשון.

סאם: ת"ר על ארוחת הבוקר. הקפה אש.

איאן: זאת התערובת החדשה שקנית לפני שבוע. התלמידים שלך שוב מלמדים אותך סלנג חדש?

סאם: שמעתי את זה אתמול כשהייתי בתורנות ופזרתי את הילדים להסעות. אני עדיין לא בטוחה מתי להשתמש בזה. אדווה לך כשאגלה. "בוקר טוב, מיסיס אברמס!" מפזם התלמיד הראשון שלי.

זה ניקולס, העורך הראשי של עיתון האוק היל גאזט. הוא מסוג הילדים שמגיעים לבית הספר באפודה. הוא מתייחס לשיעור העיתונות שלי בכובד ראש – עוד יותר משהוא מתייחס להידלקות שלו עליי, עד כדי כך הוא רציני לגבי הלימודים.

אני נועצת בו מבט נוזף. "ניקולס, אני אגיד את זה בפעם האחרונה, קוראים לי מיז אברמס. אתה יודע שאני לא נשואה."

הוא מעניק לי חיוך רחב במיוחד, והגשר שלו מנצנץ באור. הוא דאג להשתמש בגומיות בצבעי כחול-שחור – צבעי בית הספר. "אני יודע. אבל אני אוהב לשמוע אותך אומרת את זה." הילד פשוט לא מוותר. "ואם יותר לי לומר, צבע השמלה מאוד הולם אותך. היא אדומה כמעט כמו השיער שלך. עם סטייל כזה את תהיי נשואה מהר מאוד."

"לא, לא יותר לך לומר את זה. שב כבר."

עכשיו גם שאר התלמידים מתחילים להיכנס לכיתה שלי. ניקולס מתיישב במרכז השורה הראשונה, ואני נמנעת מלהסתכל לו בעיניים ככל האפשר מהרגע שאני מתחילה את השיעור.

העבודה של איאן ושלי בתיכון אוק היל שונה בתכלית. הוא המורה לכיתת הכימיה למתקדמים. יש לו תואר שני, ואחרי הקולג' הוא עבד בתעשיית התרופות. כשלמד לתואר השני, הוא עזר לפתח רצועה ללשון שמרגיעה כוויות מדברים כמו קפה רותח ופיצה לוהטת. זה נשמע מטופש – אפילו צחקו על זה בסאטרדיי נייט לייב – אבל הרעיון משך תשומת לב רבה בעולם המדע, והתלמידים שלו מעריצים אותו בזכות הניסיון שלו. הוא המורה המגניב שמפשיל את שרוולי החולצה שלו מעל למרפקים ומפוצץ דברים בשם המדע.

אני בסך הכול המורה לעיתונאות ומתאמת הצוות של עיתון האוק היל גאזט, שבועון שקוראיו מונים חמישה אנשים בדיוק: אני, איאן, ניקולס, אמא של ניקולס, והמנהל שלנו מר פרוואיט. כולם מניחים שאני נכנסת לקטגוריית ה"מי שלא יכול לעשות, מלמד", אבל האמת היא שאני אוהבת את העבודה שלי. אני נהנית ללמד, ואני לא בנויה להתמודד עם העולם האמיתי. לעיתונאים רציניים אין הרבה חברים. הם מזנקים לתוך האקשן, לוחצים, חופרים, וחושפים סיפורים חשובים בפני כל העולם. בקולג', המרצים שלי תמיד גערו בי על הכתבות הקלילות שהפקתי במהירות מסחררת. התייחסתי לזה כאל מחמאה. מי לא אוהב דברים קלילים?

בכל אופן, אני גאה בגאזט ובתלמידים שעוזרים לנהל אותו. אנחנו פותחים כל שבוע בישיבת צוות מלאה, כאילו אנחנו עיתון אמיתי ופעיל. תלמידים מעלים הצעות לכתבות אפשריות, או מעדכנים אותי איך מתקדמת העבודה שלהם. כמעט כולם לוקחים את זה ברצינות, מלבד כמה תלמידים שבחרו בשיעור עיתונאות מפני שקל לקבל בו מאה – והם צודקים, ככל שכואב לי להודות בזה. איאן טוען שאין לי עמוד שדרה.

כרגע אני מדברת עם אחת התלמידות מהקטגוריה השנייה. לא נראה לי שהיא הגישה אפילו מטלה אחת מאז שחזרנו מחופשת חג המולד. "פיכי, כבר חשבת על כתבה בשביל הגיליון של השבוע הבא?"

"אה, אמממ... כן." היא מפוצצת את המסטיק שלה. אני רוצה לחטוף לה את המסטיק ולתקוע אותו בשיער שלה. "נראה לי שאני אברר אם השרתים, כאילו, מזדיינים אחרי שעות העבודה או משהו." "תעזבי את מר פרנקלין המסכן בשקט. קדימה, מה עוד יש לך?" "אור־קיי, איך זה נשמע לך... ארוחת הצהריים בבית הספר: בריאה או לא?"

עמוק בפנים אני רוצה לעקור לעצמי את העיניים. כתבות תחקיר כאלה נכתבו פעמים כה רבות, עד שמנהלת הקפטריה ואני עשינו הסכם. אני דואגת שהתלמידים לא ייכנסו לה למטבח, ובתמורה אני יכולה לקחת כדורי פירה מטוגנים חופשי. "איך שם שום דבר חדש. האוכל לא בריא. כולנו יודעים את זה. רעיון אחר."

אני שומעת כמה צחקוקים. לחייה של פיבי מאדימות, ועיניה מצטמצמות לעברי. היא מרוגזת על שמתחתי עליה ביקורת לפני כל הכיתה. "אור־קיי, טוב." לקולה מתלווה עכשיו נימה חצופה ואכזרית, מהסוג שיכול לצאת רק מפיה של נערה מתבגרת. "אולי משהו יותר סקסי? כמו כתבה על אהבה אסורה בין מורים?"

אני משועממת כל כך עד שאני מפהקת. שמועות על איאן ועליי כבר ממש לא מעניינות אף אחד. כולם מניחים שאנחנו יוצאים רק מפני שאנחנו החברים הכי טובים. אין לזה כל אחיזה במציאות. אני רוצה להגיד, כן, הלואי, אבל אני יודעת בבירור שאני לא הטיפוס שאיאן נמשך אליו. להלן ארבע פעמים שהוא הוכיח לי את זה מעל לכל ספק:

— הוא אמר לי פעם שהוא מעולם לא דמיין את עצמו עם ג'ינג'ית, מפני שהשיער של אמא שלו אדמדם. הלו! לרוב הגברים יש תסביך אמא! תן לי להיות תסביך האמא שלך!

— הוא תמיד יוצא עם בחורות גבוהות, דיכאוניות ויפות כמו דוגמניות, עם מוטת כנפיים כפולה משלי. הן סוג של נקבות פטרודקטיל.

– שנינו מעריצים מושבעים של *שר הטבעות*, ונחשו מה – סאם
 הוא החבר הכי טוב של הגיבור, לא מושא האהבה שלו.
 – אה, וכמובן הפעם ההיא שהכרתי את עצמי להתלבש כמו
 גרסה זנותית של הרמיוני (יש לו חולשה אליה) בליל כל הקדושים
 וניסיתי לפתות אותו. הוא אמר לי שאני דומה יותר להרמיוני פרועת-
 השיער מהשנים המוקדמות מאשר להרמיוני הבוגרת מנשף חג המולד.
 ועברתי התמוטטות עצבים שקטה.

איאן ואני נעשינו חברים לפני שלוש שנים וחצי, או כמעט אלף
 ושלוש מאות ימים, אם יש עוד לוזר מלבדי סופר. כשהתקבלנו
 לעבודה כמורים באוק היל, שנינו נשלחנו לאותה קבוצת הדרכה.
 היינו חמישה-עשר שכירים חדשים בסך הכול, ואיאן מיד לכד
 את תשומת לבי. אני זוכרת את הפעם הראשונה שראיתי אותו,
 ובעיקר פרטים ספציפיים ואקראיים: כמה גדולות נראו הידיים שלו
 כשהחזיק את ספר ההדרכה שלנו, את השיזוף שלו מחופשת הקיץ,
 את העובדה שהוא היה גבוה יותר מכולנו. בהתחלה הוא נראה לי
 מאיים מאוד, עם עיניו הכחולות והנוקבות ושערו החום הקצר שהיה
 מעט גלי, אבל הוא שבר את הרושם הראשוני עם החיוך שזרק לי
 כשמבטינו נפגשו מעל לקהל המורים החדשים. חיוכו היה שובה לב
 ונינוח, ומעל לכול, הוא היה סקסי בטירוף. לבי פירפר בחזה. הוא
 נראה כמו הבן של השכנים, שגדל והפך לגבר בעל לסת מסותתת
 וזרועות מוצקות.

הוא לבש חולצת טריקו שחורה, ונעצתי בה מבט כשהוא התקדם
 לעברי מבעד לקהל.

"את מעריצה של ג'ייק באג?" שאל. "גם אני."

בתגובה ביצעתי גרסה לא משכנעת של המילה "הא?"

חיוכו הלכן-בוהק התרחב עוד קצת, והוא הצביע על החולצה
 שלי. אה, נכון. לבשתי חולצה מהופעה של ג'ייק באג. פתחנו בשיחה
 מנומסת על סיבוב ההופעות האחרון שלו באמריקה, וכל אותו הזמן

שמרתי על הריר שלי בתוך הפה. כשהגיע הזמן להתחיל, הוא שאל אם אני רוצה לשבת איתו.

במשך שבוע רצוף התמודדנו יחד בגבורה עם סרטוני הדרכה על הטרדה מינית ונהלים במקום העבודה. בזמן שקלטות וידיאו באיכות גרועה משנות התשעים התנגנו על מעמד טלוויזיה מתגלגל, איאן ואני העברנו בינינו פתקים שובבים. בסופו של דבר פשוט הצמדנו את השולחנות שלנו זה לזה, דיברנו בלחש ולמדנו להכיר זה את זה. היו לנו כל כך הרבה נושאי שיחה והתבדחויות. מיילים נורו מתוכנו במטח, כאילו כל אחד מאיתנו פחד שהשני עלול להיעלם בכל רגע ללא זכר. לא הקשבנו לרגע אחד לכל אורך ההדרכה, אבל בסוף שילמנו את המחיר.

בתום השבוע היה מבחן, ושנינו נכשלנו. מסתבר שלראשונה בהיסטוריה של אוק היל מישוה נכשל. המבחן קל להחריד כל עוד מקשיבים, אפילו קצת. נאלצנו לחזור על הקורס בפעם השנייה, והחברות שלנו התחזקה על בסיס משותף של מבוכה ובושה. בסוף השבוע השני יצאנו לשתות כדי לחגוג את הציונים העוברים שלנו – זה היה הרעיון של איאן. ניסיתי שלא לייחס לו יותר מדי משמעות. ככלות הכול, כל אחד מאיתנו הביא בן זוג.

ואז פגשתי את הבחורה שהוא יצא איתה באותה תקופה: דרמטולוגית עדינה כאיילה. ישבנו ליד הבר, והיא בידרה את כולנו בסיפורים מעניינים מחדר הטיפולים.

"כן, אנשים לא מכינים כמה סוגים שונים של שומות יש".
היא נתנה לי עצות שלא ביקשתי ממנה, למשל, *"יש לך עוד חיזור, אז ממש כדאי לך ללכת להיבדק אצל רופא עוד פעמיים בשנה".* לה, דרך אגב, לא היתה נקבובית או נמש אחד נראים לעין. באמצע הערב, כששתינו קמנו ללכת לשירותים, חוסר הביטחון שלי הוכפל. ההבדל בין הגבהים שלנו היה מגוחך. יכולתי להיכנס לכיס שלה. כל מי שהיה מסתכל עלינו עלול היה לחשוב שאני ילדה והיא השמרטפית שלי.
הצד החיובי היחיד היה כשהנחתי לה לבדוק את אסופת הנמשים

על כתפיי בזמן שהמתנו שאחד התאים יתפנה. כולם נברקו ונמצאו תקינים.

באותו הזמן גם אני יצאתי עם מישהו. ג'רי היה בנקאי השקעות שפגשתי דרך ידיד של ידיד. היציאה הזאת היתה בסך הכול הפגישה השלישית שלנו, ולא היתה לי כל כוונה להמשיך להתראות איתו, במיוחד לא לאחר שהוא דיבר ללא הפסקה על חייו באחוזה שלו באוניברסיטת פנסילבניה.

"כן, הייתי נשיא האחוזה כשהייתי סטודנט שנה ג' וד'. הידרד!"
ואז הוא התחיל לצווח את פזמון האחוזה שלו כך שכל מי שהיה כבר שמע אותו. נראה לי שהוא חשב שזה מצחיק, אבל אני ממש לא הבנתי את הבדיחה. רציתי ללחוץ על כפתור אדום שישגר אותי משם דרך הגג. עיניו של איאן פגשו את עיניי מעבר לשולחן, והרגשתי כאילו הוא יודע בדיוק על מה אני חושבת. הוא ראה שלא נעים לי, שהמצב גורם לי להתפתל בכיסא שלי בחוסר נוחות. שנינו נאבקנו לכבוש את צחוקנו. הפנים שלי האדימו מרוב מאמץ. הוא נאלץ לנשוך את השפה שלו. לבסוף אני נשברתי ראשונה ונאלצתי לבקש סליחה וללכת שוב לשירותים כדי שאוכל להיקרע מצחוק בפרטיות.

מאוחר יותר הדייט של איאן אמרה לו שהיא חוששת שיש לי שלפוחית רגיזה.

כשמגיעה שעת ארוחת הצהריים בבית הספר, אני כבר מוכנה להפסקה. בין שיעורי העיתונאות שלי אני גם מלמדת אנגלית בכיתות י"ב. זה לא החלק האהוב עליי בעבודה, אבל רק כך יכול המנהל פרואיט להצדיק את העובדה שאני מלמדת במשרה המלאה. התלמידים בשיעורים האלה כבר לא נוכחים בשיעור בנפשם, ומאשימים את מחלת השמיניתיס בשיעורי הבית שהגישו באיחור ובציוני המבחנים הנמוכים שהם מקבלים. אני מקלידה את שם המחלה במנוע חיפוש רפואי כדי להוכיח להם שהיא לא באמת

קיימת. הם לא מרימים את הראש שלהם ממכשירי הטלפון לשנייה אחת כדי להקשיב לי.

רובם לא היו מצליחים לזהות אותי במסדר זיהוי.

לפני שבוע אחד הילדים חשב שאני תלמידה וביקש את חשבון הסנאפצ'אט שלי.

לאינן אין את הבעיה הזאת. השיעורים שלו מלאים בחנונים עם נטייה להישגיות יתר, החבר'ה שכבר התקבלו לאוניברסיטאות המיוחסות מליגת הקיסוס, אבל בכל זאת מוכרחים לקחת עשרים ושבעה שיעורים למתקדמים. רובם גורמים לי להרגיש מאוימת, אבל הם מתייחסים לאינן כאילו הוא האובי-וואן שלהם.

"ספר לנו עוד על המדבקה ללשון, מר פלטשר!"

"ביל ניי אפס לעומתך, מר פלטשר!"

"כתבתי עליך בחיבור הקבלה שלי לקולג', מר פלטשר. הייתי

צריכה לכתוב על האדם שנתן לי הכי הרבה השראה ללמוד!"

אני מתיישבת לארוחת הצהריים בחדר המורים ונושפת חדות בניסיון להעיף כמה קווצות שיער מהמצח שלי. הן מעירות על כך שמשכתי את הקוקו שלי יותר מדי פעמים הבוקר מרוב מצוקה.

אינן מתיישב במקום הקבוע שלו מולי, והאנרגיה החיובית שלו ממלאת את חלל האוויר. או שזה בעצם הניחוח מעורר התיאבון של סבון הגוף שלו.

"תראי לי," הוא אומר.

"זה לא השלל הכי מוצלח שלי."

הבאתי מקל גבינה, בייגלה, ענבים וכריך חמאת בוטנים וריבה. הוא הביא כריך הודו מרובה שכבות עם אבוקדו ונבטי אלפלפא, אבטיח פרוס ושקדים.

בלי לומר מילה אנחנו מתחילים להחליף פריטים. אני לוקחת חצי מכריך ההודו שלו. הוא לוקח חצי מהכריך שלי. מקל הגבינה שלי נחצה לשניים. אני משאירה לו את השקדים הדוחים שלו – הם אפילו לא קלויים.

"תני לי קצת מהבייגלה שלך," הוא אומר וידו נשלחת לעברי.
אני דופקת את ידי על השקית, וכנראה שוברת את רובם תוך כדי.
אבל זה שווה את זה.

"אתה מכיר את הכללים."

גבותיו הכהות מתקמרות. "יש לי בכיתה עוגיות שוקולד צ'יפס
שקיבלתי מאחד התלמידים. אמא שלו אפתה אותן בתור תודה על
מכתב ההמלצה שכתבתי לו."

כהרף עין מבטי המאיים מתחלף בחיוך. וגומות החן שלי מדגישות
אותו. "למה לא אמרת?"

אני מסובכת אליו את שקית הבייגלה השבורים שלי.
אף על פי שחדר המורים עמוס, אף אחד לא מתיישב בשולחן
שלנו. הם יודעים שלא כדאי להם. זה לא שאנחנו לא נחמדים, פשוט
קשה לאחרים לעמוד בקצב שלנו. השיחות שלנו מורכבות מהרבה
קיצורים, קודים ובדיחות פנימיות.

"ישיבת העיתון היתה טובה?"

אני מנסה את קול מגישת החדשות הכי מוצלח שלי. "איאן, האם
האוכל בקפטריה שלנו אכן בריא?"
הוא נאנח ברחמים.

"כן, ואז עוד תלמידה ניסתה לאיים לחשוף את מערכת היחסים
שלנו."

"את מתכוונת למערכת היחסים שאין לנו?"

"בדיוק."

"בסדר. בסדר!" גברת לורינג – המורה לדרמה – צועקת ליד
המקרר, ודממה נופלת על חדר המורים. "נחשו איזה יום היום..."

"הראשון בחודש!" צועק מישהו בהתלהבות. "תחנת ההחרמה!"
במשך השניות הבאות החדר נמלא רעש של מחיאות כפיים
ופטפטת. הדבר היחיד שחסר הוא שקונפטי יצנח מהתקרה.

"אוֹ-קיי. אוֹ-קיי! להירגע," צועקת גברת לורינג בהתרגשות.
"למישהו יש תוספת מאוחרת?"

איאן קם ושולף מכיסו פתק מקומט.
אנשים מוחאים כפיים כאילו הוא גיבור מקומי שחוזר מהמלחמה.
"חטפתי אותו בשיעור הראשון," הוא מתרברב.
אחדות מהמורות מתנהגות כאילו הן עומדות לחטוף התקף לב,
כשהן מביטות בו חוצה את החדר. גברת לורינג מושיטה לו את
הצנצנת שלה, והוא זורק את הפתק פנימה.
הוא חוזר למקומו מולי, ופתאום מגיע זמן הקריאה.
מעל המקרר בחדר המורים ניצבת לה צנצנת בינונית, שלתוכה
אנחנו מכניסים את הפתקים שהחרמנו מהתלמידים במהלך השיעור.
הירח מתמלא ומתמעט, והצנצנת מתמלאת. בתחילת כל חודש גברת
לורינג קוטעת את הפסקת הצהריים שלנו לטובת קריאה דרמטית.
זה אמנם נשמע מרושע, אבל אל דאגה, אנחנו שומרים על
האנונימיות של הפתקים. אף אחד לא יודע מי כתב אותם זולת המורה
שהחרים אותם. לכן למנהל פרואיט לא ממש אכפת מהטקס שלנו.
הוא עוזר למורל. אנחנו מתייחסים אליו כאל גיבושון.
גברת לורינג מכניסה את ידה לצנצנת בתנועת ערבוב כמו ילד
שמחפש ממתקים בליל כל הקדושים, ושולפת פתק מקופל בקפידה.
אני פונה אל איאן בעליצות. מבטינו נפגשים. בשנה שעברה
ישבתי בשיעור שלו כשהוא ערך ניסוי עם התלמידים. הוא שרף
יסודות שונים כדי להראות שכל אחד מהם מפיך להבה בצבע אחר.
סידן הופך לכתום כשהוא נשרף, נתרן לצהוב. התלמידים נדהמו, אבל
גם אני, כי כשהוא שרף נחושת, היא הפיקה להבה בצבע כחול כהה
וחי – גוון זהה לצבע עיניו של איאן. מאז אני מחזיקה קערה קטנה של
מטבעות של סנט על שידת הלילה שלי.
גברת לורינג מכחכחת בגרונה ומתחילה. היא האדם המושלם
למשימה. היא אף פעם לא עושה חצי-עבודה. היא שחקנית במה,
וכשהיא קוראת את האיגרות המוחרמות היא עושה שימוש במבטאים
שונים ומשחקת בכנות משכנעת. אילו יכולתי, הייתי מביאה את
ההורים שלי להצגת הערב.

"תלמידה 1: הי, ראית ש[שם מחוקן] ישב לידי בשיעור הראשון?"
"תלמידה 2: כן! נראה לי שהוא בקטע שלך."
"תלמידה 1: אנחנו רק ידידים. הוא לא חושב עליי ככה."
"תלמידה 2: נו באמת! את פשוט צריכה ללכת על זה! בפעם הבאה שאתם מתחבקים, תצמידי אליו את הציצים שלך. זה הנשק הסודי שלי."
נחרות צחוק ספורות קוטעות את ההקראה, אבל גברת לורינג משיבה את הסדר על כנו.
"תלמידה 1: נגיד שזה באמת עובד – מה אם זה ישנה הכול? מה אם זה דופק את הידידות?"
"תלמידה 2: למי אכפת? אנחנו תכף גומרים את הלימודים. את צריכה להשיג זיון."
"תלמידה 1: אורקיי, חתיכת דוחה. אני, שלא כמוך, חושבת שאפשר להיות ידידה של בן בלי לדפוק אותו."
"תלמידה 2: את חיה בסרט. זה רק עניין של זמן לפני שידידים משני המינים הופכים לנאהבים."
המילה האחרונה, המודגשת, שנקראה במלודרמטיות, מעוררת צחוק רועם. אבל בשולחן שלנו משתררת דממה. צרצרים. בדיוק כמו בחיים שלי. אני זזה בכיסאי באי־נוחות. חום מזדחל במעלה גווי. לפתע יש לי פריחה. אולי זאת תגובה אלרגית לכריך ההודו של איאן. בעצם, הלוואי שהייתי אלרגית לכריך – תגובה אלרגית קשה נשמעת נהדר לעומת זה. אני מרגישה כאילו מישהו כתב את המחשבות והמילים של המלאך והשטן שבתוכי.
אני שונאת את המשחק הזה.
אני שונאת את העובדה שאינן מנסה לגרום לי להביט בעיניו הכחולות כלהבה, כנראה מפני שיש לו בדיחה ידידותית כלשהי לספר לי.
כשהפסקת הצהריים תסתיים, אני אקום ואברח מפה. אני אסרב לו כשהוא יציע שאלווה אותו לכיתה שלו כדי שייתן לי את העוגיות,

וכשדרכינו ייפרדו, אתאמץ לשמור על נימת קולי ומבטי רגועים. הוא לעולם לא ידע שמשוהו הפריע לי.

אני הולכת על קרח דק כבר אלף ושלוש מאות ימים. לאיאן ולי יש מערכת יחסים שתלויה באופן ניכר ביכולת שלי למדר את רגשותיי אליו בתחילתו של כל יום לימודים, ולפתוח את הבקבוק באיטיות בשעות הלילה. המתח הולך ונבנה לאורך כל היום. בגלל זה החלומות שלי מטונפים.

בגלל זה לא יצאתי עם אף אחד זה יובלות.

ההליכה על החבל הדק הזה רק הולכת ונהיית קשה יותר ויותר, אבל אין לי ברירה. במשך אלף ושלוש מאות יום הייתי החברה הכי טובה של איאן פלטשר, ובמשך אלף ושלוש מאות יום שיכנעתי את עצמי שאני לא מאוהבת בו. אני פשוט ממש־ממש אוהבת מטבעות של סנט.

2

איאן

סאם ואני חברים כבר לא מעט זמן – למעשה, אנחנו חברים כל כך הרבה זמן, עד שאני יודע שהיא לא מעוניינת בי. להלן ארבע פעמים שהיא הוכיחה לי את זה מעל לכל ספק:

– פעם היא סיפרה לי שהיא גלחצת כשאנחנו קרובים מדי. "אתה הפיל ואני החרסינה. אם תתיישב עליי, רוב הסיכויים שתמחץ אותי למוות." הבחור האחרון שהיא יצאה איתו היה כל כך נמוך, עד שהוא בטח יכול היה ללבוש את המכנסיים שלה.

– היא הולכת על אנשי עסקים משעממים, כאלה שמוציאים את רוב המשכורת החודשית שלהם על מסגרת יוקרתית לתעודה שלהם מלימודי מנהל עסקים.

– פעם שמעתי אותה מדברת בטלפון עם אמא שלה ונשבעת שאנחנו "לעולם, לעולמי עולמים בשום פנים ואופן לא נהיה יותר מידידים". היא נשמעה כמו גרסת הילדים לשיר של טיילור סוויפט. – אה, והיתה גם מסיבת ליל כל הקדושים בשנה שעברה, כשהיא

התחפשה להרמינוי וניסיתי לנשק אותה והיא צחקה לי בפרצוף... ואז הקיאה על הנעליים שלי.

היום יום רביעי, משמע שסאם כבר תהיה בבית שלי כשאחזור מאימון כדורגל. אני המאמן הראשי של נבחרת הבנים של אוק היל. אנחנו בלתי מנוצחים, וסאם מעולם לא הפסידה משחק, אף על פי שהיא לא ממש אוהבת ספורט.

"בבקשה תגידי לי שכבר התחלת להכין את ארוחת הערב, גברתי מזכירת המדינה," אני אומר כשאני נכנס ושומט את התיק שלי.

"היא בתנור, אדוני הנשיא."

היא משתופפת מעל לשולחן המטבח שלי בגבה אליי. אני לא יודע מה היא עושה עד שאני מתקרב אליה ורוכן מעל לכתפה.

היא מפזרת נצנצים על פלקטים ומלטשת את שלטי הניאון הזוהרים. היא כתבה עליהם, קדימה קבוצת הכדורגל של אוק היל, ו-המאמן פלטשר #1! השולחן שלי מכוסה דפים צבעוניים, דבק ומרקרים. הבלגן חוגג.

"הם למשחק מחר?"

"וואו, אתה ממש מומחה בהסקת מסקנות," היא מקניטה לפני שריח הזיעה שלי עולה באפה, והיא מרחיקה אותי ממנה בדחיפת מותן. "לך להתקלח. אתה מסריח. ארוחת הערב תהיה מוכנה בעוד רבע שעה."

אני לא מתווכח. התאמנתי עם הקבוצה היום, והריח שלי נוראי. אני נכנס לחדר השינה ומסיר את החולצה במשיכה. אני אף פעם לא טורח לסגור את הדלת כשאני מתפשט כי סאם אף פעם לא טורחת להסתכל.

בכל יום רביעי לה ולי יש מחויבות קבועה: צפייה בבית הלכן, על כן הכינויים שלנו.

המסורת הזאת התחילה אחרת. פעם היא כללה חברים אחרים ובני זוג. חלק מהחברים שלנו עברו לערים אחרות בגלל עבודה, וחלקם הביאו ילדים לעולם. גם בני הזוג שלנו נעלמו. ולא במקרה. בני הזוג

של סאם מעולם לא אהבו אותי. אולי כי לא הייתי ידידותי אליהם במיוחד. לא הרשיתי להם לשתות את הבירה שלי. לאחרון קראתי בִּיף למרות שידעתי שקוראים לו ביל. זה תמיד הרגיזו אותו בטירוף, מה שרק הצחיק אותי עוד יותר. זה הקל עליי כשהייתי צריך לראות אותו נותן לה נשיקת לילה טוב.

כשאני יוצא מהחדר אחרי המקלחת, אני רואה שסאם כבר סידרה את הצלחות עם ארוחת הערב שלנו על שולחן הקפה שלי. אנחנו חולקים מנוי לקופסאות המצרכים והמתכונים של בלו־אייפרון, ומתחלפים בהכנת הארוחות. הלילה היא גם מילאה את הכוסות שלנו ביין זול מקופסה, וכללה קערת כדורי פירה מחוממים, באדיבות עובדות הקפטריה של אוק היל.

סאם מניחה את ידיה על מותניה ומרימה אליי את מבטה. אנחנו לבושים באותה חולצת טריקו של הבית הלבן, שכביכול מקדמת את מסע הבחירות של ברטלט לשנת 1998. הזמנתי לנו את אותה המידה. לי היא מתאימה. עליה היא נראית כמו שמלה חסרת צורה. היא פצפונת – פצפונת ויפהפייה, אבל אני יודע שאם אגיד לה את זה היא תעקם את האף ומיד תשנה נושא. כדורי הפירה מתקררים! איפשהו בתוכה היא ודאי יודעת שהיא מושכת; אני בטוח שלא מעט גברים אמרו לה את זה לאורך השנים. יש לה עצמות לחיים גבוהות ופה מלא ונשי. עם עורה הבהיר, שיערה האדמוני־הכהה ועיניה הכחולות הגדולות היא נראית כמו מישהי בטירה בסיפור אגדה כלשהו. אם היא תבקר בדיסני וורלד בחופשה, ילדים קטנים יתקלו סביבה בהמוניהם, יישאו אליה עיניים פעורות ויתחננו שתצטלם איתם.

היא תפסה אותי נועץ בה מבט.

היא מטה את ראשה הצדה. אני מטה את ראשי.

”מה קרה, אדוני הנשיא? יש מקרה חירום? שניגש לחדר המצב?”
אני מלקק את האגודל שלי ומעביר אותו ללא מטרה לאורך הלחי, המצח והסנטר שלה.

”היו לך קצת נצנצים על הפנים, ” אני משקר.

אני צועד סביבה, מתיישב על הספה ומנסה למקד את מחשבותיי.
אני רעב לאוכל, לא לסאם.

"נראה טוב."

"זה עוף טנדורי." היא אומרת וממשיכה במבטא בריטי מתנשא,
"בחרתי לשלב אותו עם יין אדום מלא ועשיר, ופירה מתפוחי אדמה
מובחרים."

היא מתיישבת לידי ומניחה את כפות רגליה על שולחן הקפה. אני
יודע שהיא לובשת מכנסיים קצרים מתחת לחולצת הטריקו, אבל בכל
שבוע האשליה מתעתעת בי ומכניסה לי מחשבות מלוכלכות לראש.
אני אצטרך לעשות עוד מקלחת קרה אחרי שהיא תלך. ההידלקות שלי
על סאם פוגעת קשות במאגרי המים המתוקים בעולם.

כבר סיימנו לראות פעם אחת את כל העונות של *הבית הלבן*.
יכולנו לעבור לסדרה חדשה, אבל יש משהו מנחם במסורת. חוץ מזה,
זה לא שאנחנו מרוכזים לחלוטין בסדרה. אנחנו בדרך כלל עושים גם
דברים אחרים, כמו עכשיו: סאם סיימה לאכול והתיישבה שוב ליד
השולחן במטבח כדי לגמור את הפלקטים שלה.

הטלפון שלה מונח על הספה לידי, והוא נדלק ומשמיע צליל של
אפליקציית דייטים. הצליל מושך את תשומת לבה.

"קיבלתי הרגע התאמה בטינדר?"

אני בודק. מישהו בשם סרג'ו שלח לה הודעה.

"אני לא מבין למה את מבזבזת זמן על החרא הזה."

היא נושפת ברוגז וצועדת אליי כדי להרים את מכשיר הנייד
מהספה. "אולי מפני שהייתי רוצה למצוא זיון לפעמים. אני בעיקרון
סוג של נזירה ללא סקס, אבל בלי כל היתרונות של חיים במנזר."

הזין שלי מגיב, ואני מתעלם ממנו. כבר נהייתי די טוב בזה.

"אני לא בטוח שהסרג'ו הזה יעשה את העבודה. נראה לי שהוא

עושה שעווה בגבות."

"אז מה? זה נשמע רעיון מעולה לדייט ראשון. מזמן לא עשיתי

גבות."

אני מרים לעברה את הגבות שלי, אז היא משנה את הנושא.
"חויך מזה, מי אתה שתשפוט אותי? הבחורות שאתה יוצא איתן עושות שעווה בכל הגוף. אתה בטח צריך לקשור את הגוף החלקלק שלהן למיטה כדי שהן לא יגלשו מתוכה בזמן הסקס."
אני מחייך בזחיות. "אני אולי קושר אותן, אבל לא בגלל זה."
היא עושה חיקוי מושקע של סשן הקאות. "איכס. איך הגענו מההצלחה שלי בטינדר לפרשיות האהבה שלך עם תרנגולות מרוטות וחתולים בלי פרווה?"

"צודקת, בואי נחזור לסרג'ו. הוא באמת הטיפוס שלך?"
"תעזוב אותו בשקט ותסתובב. אני אמורה לשלוח לך תמונת עירום עכשיו, נכון?"

אני רוכן קדימה ושומט את כף הרגל שלי ממקומה על הברך. ועכשיו היא עומדת בין הרגליים שלי. כשאני יושב, אני גבוה כמעט כמוה. אני עדיין מחזיק את המכשיר הנייד שלה, אז אני עובר על כמה מהתמונות שלו. "המממ, הוא נמוך. הרבה בחורים נמוכים הם כמו כלבי צ'וואווה – רק נובחים, לא נושכים."
גבתה העדינה מתקמרת בהתרסה. "אה, אז אתה אומר שאתה כן נושך?"

השיחה שלנו מתקרבת לטריטוריה מסוכנת. אני רוצה לשלוח את ידי, לתפוס את הירך שלה ולטייל מעלה עד שהיא תיעלם מתחת לחולצה שלה... לנשוך את שפתה התחתונה...
במקום זאת אני נשען לאחור ומגדיל את המרחק שמפריד בינינו. "אני בסך הכול אומר שכל גבר שמצלם תמונות סלפי ועושה גבות בשעווה יהיה אנוכי במיטה."

"זה בסדר, תמיד ראיתי בעצמי בחורה נדיבה. ואני גם לא זוכרת שביקשתי את עצתך."

היא מביטה בטלפון שלה, וקמט עמוק של כעס נחרש בין גבותיה כשהיא רואה שעניתי לסרג'ו בשמה.

סרג'ו: הי מותק

סמנתה: כמה ילדים היית רוצה? אני רוצה 10.

"איאן!"

"הוא קרא לך מותק. חשבתי שדרישת הסף בטינדר היא שנינות מינימלית, לכל פחות. הוא שלח לך את ההודעה הכי בנאלית ביקום." היא נפנית בחזרה לעבר שולחן המטבח. "אני מסיימת את השיחה הזאת עכשיו."

אני כבר לא ממש יוצא לדייטים. אני לא זוכר מתי בפעם האחרונה נהנית לבלות זמן עם מישהי מלבד סאם. נראה לי שזה קרה כשחזרת הביתה בחג המולד לבקר את אמא שלי. כמה מגניב. חלק מהסיבה שאני לבד היא שנמאס לי להיגרר לאותו הריב. מערכות היחסים הקודמות שלי תמיד הסתיימו באותו אולטימטום: בת הזוג או סאם. תמיד בחרתי בסאם, והן תמיד מימשו את האיום שלהן ועזבו.

אולי עדיף שגם אני אתחיל להשתמש באפליקציות דייטים. כעבור כמה ימים אני מבקש מסאם לעבור על הפרופיל שלי בטינדר כששנינו לבד בחדר הצילום בבית הספר. היא נאנחת בעצבנות.

"עשית את זה דפוק לגמרי. אתה אמור לכתוב משהו שנון, לא סתם פרטים משעממים על החיים שלך, ויש לך תמונות שוות יותר שיכולת לבחור."

היא מוחקת את המילים שהשקעתי בהן חמש שניות תמימות. "למה אסור לי לכתוב שאני מורה לכימיה?" "אתה אמור לכתוב את זה בדרך שנונה, למשל 'אני מלמד כימיה, בואי נגלה אם היא קיימת גם בינינו'."

"זה ממש גרוע. באמת, זה נורא." "ואפילו לא העלית תמונה בלי חולצה. מה הטעם בכל הזמן שאתה מבלה בחדר כושר, אם אתה לא משוויץ בתוצאות?" "אין לי תמונות שלי בלי חולצה."

למי יש?

היא נוקשת באצבעותיה כאילו מצאה את הפתרון המושלם. "מה לגבי הפעם ההיא בקיץ שעבר, כשהלכנו לחוף הים? העלינו תמונה של שנינו לפייסבוק. הרודות שלי לא הפסיקו לזיין לי את המוח עליך, ואני מתכוונת לזה מילולית, לצערי. כשאמרתי להן שאנחנו רק ידידים, אחת מהן ביקשה את המספר שלך."

"אה, מושלם. אפשר פשוט לוותר על טינדר ותחברי בינינו."

"היא בת שישים ושמונה."

"ארוחת ערב מוקדמת בתור דייט ראשון? יש לה הנחת אזרח

ותיק?"

היא מצמידה את מכשיר הטלפון לחזה שלי בכוח ומנענעת את הראש. "אתה יודע מה? חשבתי על זה שוב, ולא נראה לי שכדאי לך להצטרף לטינדר. זה יהיה יותר מדי בשביל מישוהו יפה כמוך."

"את משתמשת בזה, אני מציין בפניה."

מהבעת פניה ברור לי שהיא בטוחה שאני מקניט אותה. אני רוצה להרים אותה על מכונת הצילום ולהסביר לה למה אני מתכוון. התחת שלה ייצמד לזכוכית, האור הבוהק יעבור ויסרוק אותה. אני אבצע למינציה לעותקים ואתלה אותם במקלחת שלי.

"זה שונה," היא נאנחת, כמעט בעצב.

"איך?"

"אני לא הטיפוס של כל אחד. הפנים שלך יפות באופן אוניברסלי."

אני מתעלם מהמחמאה.

"סרג'יו הגיב לך באותו יום?"

היא מרימה אליי מבט זועף. "כן, הוא אמר לי שאנחנו לא מתאימים

גם אחרי שניסיתי לתקן את מה שעשית. למה אתה מחייך?"

"אה, סתם חשבתי על ארוחת הצהריים שלי."

אחרי בית הספר ובסופי השבוע אני בדרך כלל עם סאם. אנחנו מבלים תשעים ותשעה אחוזים מהזמן שלנו יחד. ההורים שלי ושאר החברים

שלנו (חבר או שניים שנשארו בסביבה) חושבים שזה מוזר, אבל זה קרה בהדרגה. ארוחות ערב שבועיות הפכו לארוחות ערב דו-שבועיות. עכשיו אנחנו כבר תלויים זה בזה באופן כפייתי. אני לא זוכר מתי בפעם האחרונה הזמנתי אוכל לאדם אחד – אה, רגע, אני דווקא כן זוכר: לפני כמה חודשים, כשקניתי לעצמי כריך בסאבוויי בדרך לדירה של סאם.

"אוף, הייתי צריך להביא לך משהו," אמרתי כשהיא פתחה את הדלת והביטה למטה.

"לא, זה בסדר. יש לי פה הרבה אוכל."

כעבור כמה דקות היא הצטרפה אליי על המיטה, ובידה צלחת ועליה הפריטים הבאים: גזר אחד, חתיכת גבינה עבשה וחצי פרוסת נקניק שפג תוקפו. זה היה נקניק הודו, על פי צבעו החיזור ומעורר הרחמים.

"איך הכריך החם שלך?" היא שאלה והרימה את הגזר.

מובן שקרעתי את הכריך שלי במרכז ונתתי לה חצי. מאז למדתי את הלקח שלי.

בדרך כלל בלילות שלפני יום לימודים יש לנו הרבה עבודות לבדוק: היא בודקת חיבורים ועריכות, ואני בודק בחינות בכימיה ודוחות מעבדה. אבל הלילה שיכנעתי אותה לבוא איתי לחדר הכושר. היא ממש שונאת את זה. במכונית בדרך לשם היא מנסחת מונולוג שלם בשבח הטיפול המסור שלי בבריאות וברווחה הגופנית שלי, אבל מסבירה שלדעתה יותר חשוב להתמקד ביתרונות הנפשיים והרגשיים שבאורח חיים נינוח וחסר פעילות.

"למה לדעתך יש ז'אנר לבוש שלם שמוקדש לכייסיק ולבגדי אתלטיקה לבית? אני לא לבד."

אני דוחף אותה לתוך חדר הכושר, ודרכינו מתחילות להיפרד. כבר ניסינו להתאמן יחד, אבל זאת הסחת דעת גדולה מדי. אני בא לכאן עם מטרה אמיתית, בשעה שסאם רוצה רק לדבר ולקנות שתייה כבר השייקים. היא גם אוהבת ללבוש חולצות אימון צמודות ומכנסי

יוגה, וייתכן שהם מסיחים את דעתי אפילו יותר מהשיחות שלנו. היא צועדת לאחור ומנופפת אליי בהגזמה. "אם אני לא אהיה כאן בעוד שעה זה מפני שאני מתחבאת באחת הפינות ובוכה! תעשה חיים!" אחד השרירנים שפחות או יותר חי בחדר הכושר שומע אותה כשהוא עובר במקום ומציע לה חיוך שמנוני. "את חדשה פה? אני יכול להראות לך חלק מהמכשירים אם את רוצה. קוראים לי קווין. אני עובד כאן."

עיניה נפערות, והיא נראית מפוחדת. "אה, לא תודה, קווין," היא אומרת נחרצות ומיד מסתובבת ופורצת בריצה-הליכה בכיוון השני.

קווין מביט בי כמבקש הסבר, אבל אני נותן לו רק מבט זועף. הערב סאם בחרה בשיעור עם מדריכה תוססת בעלת שיער ורוד. אני מתאמן עם המכשירים במשך שעה, ותוך כדי כך מגניב מבטים לכיוונה. היא מתאמנת בסטודיו שבירכתי חדר הכושר. חלונות הזכוכית מתנשאים מהרצפה עד לתקרה. עוד תריסר נשים רוקדות ובוועטות ועושות שכיבות סמיכה לצדה, אבל סאם נמצאת בחלקו האחורי של החדר, וקל לראות שהיא מנסה נואשות לעמוד בקצב. היא לא עד כדי כך נוראית, באמת. על כל מה שחסר לה בכוח פיזי היא מפיצה בהתלהבות, והקוקו האדום שלה מתנועע בפראות. אני מסיים להתאמן ומעביר מגבת על המצח שלי בזמן שהמדריכה עושה להן מתיחות הרפיה. סאם מצמידה את קרסוליה, מתכופפת קדימה מהמותניים, שולחת את ידיה מטה ומנסה לגעת ברצפה. התחת שלה מוצג לראווה בזוג מכנסי הטייץ השחורים הצמודים ביותר שיש לה. אין לי ברירה אלא לדחוף את המגבת לפי ולנשוף אותה. ליד מכשיר שרירי הזרוע שניצב בנקודה הכי קרובה לסטודיו האחורי יש כבר שעה תור. הוא ישן וחלוד, אבל כולם בכל זאת רוצים להשתמש בו. הבחור שנמצא שם עכשיו אפילו לא טורח להעמיד פנים שהוא משתמש בו. הוא לא חיבר אליו משקולות, והוא רק מושך בחבל הרפוי ונועץ מבטים בסאם. אני רוצה למלוך לו את הצוואר.

ראשה ההפוך של סאם נכנס אל בין רגליה כשהיא מתמתחת, וכשהיא רואה שאני מסתכל עליה, היא מחייכת ומנופפת בהתלהבות. "הי!" היא מבטאת ללא קול.

הגברים שמשתהים ליד מכשיר שרירי הזרוע מביטים מיד לעברי, וכשסאם מפנה את מבטה, אני מסמן להם לעוף. הם מתפזרים לכל עבר כמו מקקים.

מאוחר יותר היא מוצאת אותי באמצע תרגיל לחיצת רגליים. יש לי אוזניות אז אני לא מבחין בה עד שהיא כבר שם, במרחק סנטימטרים ספורים, מזיעה ומתנשפת.

אני מרים את ידי ועוצר את המוזיקה, אבל ממשיך בסט לחיצות הרגליים. היא מסתכלת עליי, ועיניה בוחנות את רגליי כאילו הן זוג חיות פרא שעומדות לזנק עליה.

"איך היה השיעור?" אני שואל, ומעביר את מבטי באיטיות במורד לחייה וצווארה הסמוקים, אל חזית החולצה השחורה והצמודה שלה. היא מרימה את מבטה, ואני מיד מסיט את עיניי כדי שהיא לא תתפוס אותי.

"ממש כיף, למען האמת. הסתכלת?"

זה היה עד כדי כך ברור?

"נראה לי שראיתי חלק ממנו, בין לבין."

היא מנסה להסתיר חיוך קטן. "אז ראית כשעשינו את ריקוד האירובי בהתחלה?"

כן.

"לא, כנראה פיספסתי את זה."

"אוף! זה היה החלק שהכי אהבתי! בכל מקרה, אני בטוח חוזרת. אני שונאת לעבוד על המכונות כאן בחוץ, אבל השיעור הזה בכלל לא גרם לי להרגיש כאילו אני מתאמנת. כלומר, התאמנתי, מן הסתם..." היא צובטת את חולצתה ספוגת-הזיעה כהוכחה.

אני מפסיק לרגע את לחיצות הרגליים ולוקח את בקבוק המים שלי.

"תראה, תרגיש. נראה לי שנהייתי חזקה יותר רק מהשיעור הזה."
היא מרימה את שריר הזרוע הקפוץ שלה. לא נראה לי שכדאי לי
לגעת בה כרגע.

"איאן! תעריך את ההישגים שלי!"

"אני יכול להעריך אותם מכאן, מאצ'ו."

היא אוחזת בידי ומניחה אותה על שריר הזרוע שלה. מגע עורה
עדין וחם. ידי נסגרת סביב האמה שלה, לא חזק, אבל זאת הרגשה
משונה... אינטימית. אני רואה את החיוך שלה כושל, ואני רוצה
להגיד, את רצית את זה, זוכרת?

היא מתרחקת במהירות ומשפשפת את הזרוע שלה כאילו היא
מנסה להיפטר מקרציות. "מנופחת, הא?"
אני מְרַצָה אותה. "רק תיזהרי כשאת מזיזה את הידיים, שלא תפגע
במישהו."

"עוד כמה זמן נשאר לך?"

"רק עוד סט אחד במכשיר הזה."

"אוריקי, תמשיך. אני פשוט אעמוד כאן ואסתכל."

אני מקמר גבה, אבל היא עומדת במילתה וצופה בי בשקט בזמן
שאני מסיים את סבב לחיצות הרגליים האחרון שלי. למעשה, היא
נועצת בי מבט כה עז, עד שאני נאלץ לשחוק את השיניים הטוחנות
שלי כדי לעצור את עצמי מלמשוך אותה לחיקי.
ככל הנראה, אני לא היחיד שנאבק. היא מנופפת על פניה בידה,
ואני מגחך אליה בלגלוג.

"מה?" היא נאנחת. "חם לי מהשיעור!"

"לא אמרתי מילה."

היא לא קונה את זה. היא משליכה את זרועותיה באוויר בתסכול
ונפנית ממני, ואני זוכה להביט שוב בנוף האחורי שהרג אותי כל
הערב.

"אני מחכה במכונית!"

"את תצטרכי את המפתחות. הם כאן בתיק שלי."

היא לא מסתובבת, אלא מנופפת בידה מעבר לכתפה. "אז אני אחכה מחוץ למכוננית!"
 אין סיכוי.

אני חותך את הסט האחרון שלי ורץ אחריה.
 בדרך הביתה היא שותקת, עד שאנחנו חולפים על פני הגלידרייה החביבה עליה והיא מתעקשת שניכנס. כשאנחנו דוגמים טעמים, היא פונה אליי, ועיניה הכחולות ננעצות ישירות בחזה שלי. "רק שיהיה ברור, לא נעצתי כך מבטים. שקלתי את האפשרות לחלטר כמאמנת אישית, עכשיו כשאני מכורה לחדר כושר."
 "רשמתי לפניי."

"וכמובן, די הרשמת אותי, אבל זה הכול. אתה בחור מרשים."
 אלא שהיא עדיין לא הסתכלה לי בעיניים.
 "סאם?" אני אומר בניסיון להיפטר מהאווירה המשונה שנוצרה בינינו. "גם את מרשימה – ממש מרשימה. באמת, אני ממש מתרשם מכמה שאת... מרשימה."
 היא דוחפת אותי בשובבות, פונה אל הילד שעובד במקום, ואומרת לו שאני קונה לה שלושה כדורים של גלידת שוקולד עם פצפוצי שוקולד מכוסים בסוכריות צבעוניות.
 "בוופל – ותשים דובדבן מעל!" היא מוסיפה ופונה אליי.
 "מתרשם?"

בבוקר אני מחכה לסאם מחוץ לחדר הישיבות הראשי. יש לנו פגישת צוות עם שאר המורים של השכבות הגבוהות. היום סאם לובשת שמלה צהובה מעודנת. אני מצליף בדש הבגד באצבעי.
 "היא מאוד צנועה ומהוגנת."

"כן, כן, מה שתגיד. אתה שונא את השמלה הזאת. בפעם האחרונה שלבשתי אותה, אמרת לי שאני נראית כמו בדרך ליום הראשון שלי בגן."

באמת אמרתי לה את זה, אבל רק מפני שהיא נראתה טוב כל כך

עד שהרגשתי צורך לעצור אותה מללכוש את השמלה שוב, למעני, ולמען כל אנשי הסגל הגברים באוק היל.

ישיבות הצוות האלה מחרידות, וסאם ואני בדרך כלל משחקים איקס-עיגול מתחת לשולחן כדי להעביר את הזמן. תפסו אותנו רק פעמיים. עכשיו אנחנו יותר זהירים.

היום ג'ורג', סגן המנהל שלנו, מנהל את העניינים, ונדרשת לו רבע שעה להשתיק את כולם. הוא התחיל ללמד כשאנחנו התחלנו, אך פנה למסלול אדמיניסטרטיבי ברגע שהתפתה משרה עם שכר טוב יותר. אבל עמוק בפנים כולנו יודעים שהוא עדיין אחד מאיתנו. כתוצאה מכך, הוא מעולם לא קיבל את הכבוד שמגיע לו.

למשל, עכשיו הוא מנסה לגייס מתנדבים ללמד קורס חינוך מיני. בדרך כלל עושים דברים כאלה בחטיבת הביניים, אבל ככל הנראה המחוז מאמין שהשכבות העליונות שלנו זקוקות לקורס רענון.

אף אחד לא מציע לעזור. ואז ידה של סאם מזדקרת באוויר. "למה שאינן לא ילמד את זה? הוא יכול לבסס את החלק שעוסק בהתנזרות על ניסיון אישי – או חוסר ניסיון."

כולם צוחקים ואני מחייך בנועם. אחת ממורות ההתעמלות לוכדת את מבטי, מצמידה את ידה כמו טלפון לאוזנה ומבטאת את המילים *תתקשר אליי ללא קול*.

ג'ורג' מקמט את מצחו. "מצחיק מאוד, מיס אברמס. בכל זאת, אני אקבל את ההמלצה. אינן, אתה תעמוד בראש הקורס. עוד מישהו מעוניין להתנדב לעזור לו?"

כל המורות הרווקות מרימות את ידיהן באוויר, מלבד סאם. המורה להתעמלות מרימה את שתי ידיה ומנופפת בהן בפראות.

ג'ורג' מחייך מאוזן לאוזן. "ובכן, כמה נפלא לראות כל כך הרבה נפשות להוטות על הבוקר!"

"מילולית", לוחשת לי סאם.

אני מחייך.

"למה שלא אשאיר את זה בידיים של איאן, והוא יחליט מי הוא רוצה שיתלווה אליו לקורס."
אנחות רמות נשמעות מכל עבר, כשכולם מבינים מיד את מי אני אגרור איתי.
סאם אומרת לי שהחיוך המרוצה-מעצמו שלי לא הולם אותי.

3

סאם

בסוף ישיבת הצוות איאן ואני קמים באותו הזמן. היום, בנעליים השטוחות שלי, אני מגיעה עד למרכז שריר הזרוע שלו. אני שמה לב לזה כשאנחנו מנסים לעקוף זה את זה, והאף שלי נחבט בשריר שלו. זה כואב ממש, כאילו צעדתי היישר לתוך קיר לבנים.

"אאוץ', אלוהים."

הוא תופס אותי, ואני נועצת מבט עז בחזה שלו ונחלצת מתוך אחיזתו.

לא. אסור לנו לגעת, לא כל עוד אני אמורה לשמור על הסטטוס קוו: **חברים**.

"מיס אברמס, אני יכול להחליף איתך מילה?" מבקש ג'ורג', שעומד בקדמת חדר הישיבות.

אני לא יודעת על מי הוא מנסה לעבוד עם כל הרשמיות הזאת שלו. ראיתי אותו מחורר פחית בירה לייט ושותה אותה מתוך החור אחרי משחק קיקבול.

איאן ממלמל משהו על השמלה הצהובה שלי שאני לא ממש שומעת.

"מה אמרת?"

הוא מנענע את ראשו. "רוצה שאחכה איתך?"
אני מחייכת. "אתה חושב שאני בצרות בגלל שאמרת שאתה מתנזר?"

"או זה, או ששוב תפסו אותנו משחקים איקס-עיגול. לא היית צריכה להרים את האגרופ שלך באוויר אחרי המשחק האחרון שלנו."

"אבל זכיתי בשובר השוויון השלישי והאחרון. מה הייתי אמורה לעשות? לנצח בחן ובעדנה?"

"עדנה? מורים למדעי הרוח משתמשים במילים כאלה מוזרות."

"מיס אברמס?" קורא ג'ורג' בקוצר רוח.

איאן מושך קלות בקצה הצמה הרופפת שלי. "בהצלחה. אל תהססי לשחד אותו בארגז של בירה באד לייט."

אני מזייפת מבט שכולו דאגה תהומית. "אוֹ-קיי, ואני גם אספר לך שהאיקס-עיגול היה הרעיון שלך."

מסתבר שאני לא בצרות. לג'ורג' יש מטלה בשבילי.

"כפי שוודאי שמעת, ג'ן יוצאת לחופשת לידה מוקדם מהצפוי, כך שהמחליפה הקבועה שלה תגיע מחר בבוקר. אני רוצה שתראי לה את בית הספר, את יודעת, תכירי לה את המקום."

אני נושפת. "אוי לא, הלוואי שיכולתי אבל יש לי תורנות הסעות." תקופת עבודתו כחבר הנהלה כנראה לימדה אותו כמה טריקים, מפני שכבר יש לו מענה לתירוץ המועדף עליי. "כבוד סידרתי שמישהו יחליף אותך השבוע, ובשבוע הבא."

אני מחייכת ומעלעלת בכרטסת נתיבי המילוט שלי. "יופי, אני יכולה להשתמש בזמן הזה כדי להתכונן לחינוך המיני וכל זה –"

"להתכונן? חומר הלימוד כולו מגיע מהמדינה. את תהיי שם רק כדי להלביש קונדום על בננה ולענות על שאלות."

המוח שלי מועד, ונגמרות לי כל האפשרויות. אתה מנצח בסיכוב הזה, ג'ורג'.

"בסדר. איך קוראים למחליפה?"

"אשלי. אני אגיד לה לפגוש אותך מחר בשבע וחצי בבוקר."

בדיוק כמו שהוא אמר, המחליפה מחכה לי מחוץ למשרד הראשי על הבוקר. היא לבושה בגדים יפים מדי, ז'קט מחויט שחור וחצאית עיפרון תואמת. היא נראית כאילו היא עומדת לייצג אותי בבית המשפט העליון. מבחינת מראה חיצוני, אני מיד שמה לב שהיא דומה למדי לחברות לשעבר של איאן. בלונדינית וגבוהה, ואין סיכוי שהיא בת יותר מעשרים ושלוש.

ככל הנראה גם היא העריכה את הגיל שלי, אבל לא הגיעה לאותו המספר.

"תסלחי לי, תלמידה, את יודעת איפה אני יכולה למצוא את מיס

אברמס?"

כשאני אומרת לה מי אני, היא מסמיקה לאור הטעות שלה.

"אויש, אני מצטערת. את פשוט כל כך... קטנה ועדינה."

אני מיישרת את כתפיי. שיהיה ברור, אני לא עד כדי כך קטנה.

"טוב, כן, אני אמורה לעשות לך סיוור, אז בואי נתחיל."

בית הספר עצום, וקל ללכת בו לאיבוד. אני מחליטה לא לסבך את העניינים ונמנעת ממקומות כמו אולם התזמורת וחדר התיאטרון. היא לעולם לא תזכור הכול, אז אני פשוט נצמדת למה שחשוב.

"זה חדר השרתים. על פי השמועות, טכנאי המחשבים של הקמפוס מוכר שם גראס." אנחנו פונות למסדרון הבא. "ופה נמצא חדר האמנות. שימי לב שלמחסן של ציוד האמנות יש ריח דומה לחדר השרתים," אני רומזת לה בקריצה.

עיניה הילדותיות של אשלי נפערות, ואני מתחילה לחשוב שהיא עדיף אילו הייתי לוקחת אותה לאולם התזמורת במקום. היא נראית מזועזעת.

"אהה, סתם צחקתי. קדימה, אני אקח אותך לכיתה שלך."
הסיוור שלנו מסתיים מהר למדי, אבל לא כל כך פשוט להתנער מאשלי. בארוחת הצהריים היא ממתינה לי ליד דלת הכיתה שלי. היא נפטרה מהז'קט השחור, ועכשיו היא נראית טיפה פחות מרובעת. בידה היא מחזיקה תיק אוכל מבית ורה בראדלי, מעוטר בראשי התיבות שלה.

"אפשר לאכול איתך צהריים?"

אני יודעת שאינן יאנח כשהוא יגיע ויראה אותה יושבת בשולחן שלנו. הוא שונא תוספות חדשות, לדעתו הן פוגמות בקדושת האווירה הנינוחה של חדר המורים. אבל אני בכל זאת מושכת בכתפיי ומחייכת.

"בטח."

כשאנחנו מגיעות, אני מתיישבת ומתחילה לסדר את האוכל שלי בשורה. הסל היומי כולל שאריות ספגטי, שעועית ירוקה וחצי חטיף שוקולד של הרשי. עליו בטוח נריב.

אשלי סוטרת לזרוע שלי וצובטת אותי חזק. "אלוהים אדירים, מי

"זה?"

אני לא יודעת על מי היא מדברת כי אני מרוכזת באצבעות שלה. היא תכף תתלוש לי את העור. אני מחלצת את הזרוע שלי ומשככת את הכאב. כל אותו הזמן אשלי מסדרת את שערה. אצבעה עוברת על שיניה הקדמיות כדי לוודא ששום דבר לא נתקע שם, והיא מחייכת חיוך רחב במיוחד. אני עוקבת אחרי המבט שלה, ועיניי נחות על איאן, שעומד בתור למיקרוגל. נראה לי שגם הוא הביא שאריות ספגטי. זה מה שקורה כשברוב הערבים אנחנו אוכלים אותן ארוחות.

"הוא מורה?" היא שואלת, סמוקה וחסרת נשימה. היא נשמעת כאילו יש לה גלי חום.

"זה רק איאן."

רק איאן זאת כנראה הגזמת המאה, ואשלי יודעת את זה. הוא נראה כמו שחקן הוליוודי שמנסה לגלם מורה מהשורה, אבל הוא אפילו לא

עושה את זה כמו שצריך. מבטה עובר אליי, והיא מקמטת את מצחה, מבולבלת כהוגן מהמחשבה שמישהו מסוגל להשתמש במילה "רק" לפני שמו של גבר נאה כמוהו.

"את מכירה אותו?"

"כן. אנחנו חברים טובים." החברים הכי טובים.

"אה, אוריי." חיוכה אט־אט מתרחב עוד יותר, והבטן שלי מתחילה לכאוב. "זאת אומרת שהוא פנוי?"
לא. לא. מה פתאום. אין סיכוי.

אני משפילה את מבטי אל השולחן וכופה על עצמי לומר את האמת. "כן."

ברעש של חריקת תקליט כל המבטים בחדר נפנים אליי. מזלגות עוצרים בדרכם לפיות. עיניים נפערות. ציפורים מסובבות אליי אל ראשיהן ונחבטות בצד הבניין.

הכיסא שלידי חורק, ואני מביטה מעבר לכתפי ורואה שבנות "הרביעייה" נועצות בי מבטים. הן הגרסה הבוגרת של הבנות הפופולאריות – ארבע המורות שמנהלות את נבחרת המעורדות ונבחרת תרגילי הסדר של אוק היל. הן גם אף פעם לא פגשו מזרק בוטוקס שלא מצא חן בעיניהן.

המנהיגה שלהן, ביאנקה, מקרבת אליי את תוספות הריסים שלה ומסננת, "רגע, חשבתי שאינך ואת יוצאים כבר... מיליון שנה?"
אני מביטה לכיוונו בחשש שהוא ישמע את השיחה. למזלי, המורה להתעמלות מנהלת איתו דיון כלשהו ליד המיקרוגל. היא האישה היחידה שפגשתי שמסוגלת לקרוא עליו תיגר בקטגוריית הגובה.

"כן. מה זאת אומרת הוא פנוי?" הגרופית שלה, גרטשן, מצטרפת לשיחה. "אתם יוצאים כבר שנים!"

"מה?" אני מנענעת את ראשי בתקיפות. זיעה קרה מבצבצת על מצחי. "לא נכון."

"את רצינית?"

"כולנו פשוט חשבנו –"

דומה שכולם החזיקו בדעה שגויה לגבינו. אנחנו ידידים שמבלים הרבה זמן יחד, כך שהם פשוט הניחו שאנחנו זוג. אני מזדעזעת מהמחשבה שהשמועה הזאת הגיעה גם לאוזניו של איאן. מה אם הוא חושב שאני הפצתי אותה?

"לא, לא, איאן ואני רק ידידים."

פיות פעורים הופכים לחיוכים מרוצים. המילים שלי כמו מנופפות בדגל משובץ. המירוץ יוצא לדרך.

כעבור דקות ספורות איאן מצטרף אלינו, ואני רוצה שאשלי תיעלם כדי שנוכל לדבר בפרטיות. אני צריכה לספר לו מה קרה הרגע ולוודא שהוא יודע את האמת. מעולם לא סיפרתי לאנשים שאנחנו יוצאים. אין לי מושג מי התחיל את השמועה הזאת.

אשלי מציגה את עצמה בפניו, ושערה זוהר כמו קרני השמש. "אני אעבוד כאן כמה חודשים. אני מחליפה את גברת בייקר בחופשת הלידה שלה."

"מגניב. נחמד לפגוש אותך. סאם, איזה מין עסקת חילופים אני יכול לעשות איתך תמורת ההרשי? אני ממש צריך אותו היום."
 "מה? אה." אני דוחקת את נייר העטיפה המרשרש לצד שלו של השולחן. "אתה יכול לקחת אותו."

"באמת? אני מוכן לוותר על חטיפי הגבינה האלה – הם האהובים עלייך."

איברתי את התיאבון ואני לא יכולה להסתכל עליו, אז במקום זאת אני מנענעת את הראש ומתרכזת בפסטה שלי. "תודה, אבל אני לא כל כך רעבה. פשוט קח אותו."

"מאיפה אתה, איאן?" שואלת אשלי בהתלהבות מופרזת.

"מכאן. סאם, למה את מתנהגת מוזר?"

אני צוחקת בקול קצת גבוה מדי, מעין חה-חה-חה, על מה אתה ככלל מדבר? ואני יודעת שאיאלץ להביט לו בעיניים כדי לשמור על מידה סבירה של אמינות. מבטי מנתר מהספגטי שלי לאשלי, לתקרה, לאיאן, ובחזרה לספגטי שלי. הנה. הכול טוב.

"בחור מקומי, מגניב!" עונה אשלי. "גדלתי בערך שעה מפה, בעיירה קטנה שנקראת פריסקו."

"את בקושי נוגעת באוכל שלך," אומר לי איאן.

אני שואבת ספגטי מלואי-הפה כדי להוכיח לו שהוא טועה. אני לועסת ולועסת, אבל האוכל נשאר תקוע בפה שלי. אני נאלצת לשטוף אותו בכמות דרמטית מהמים של איאן.

אשלי ממשיכה, לחלוטין לא מודעת לעובדה שאף אחד לא שם אליה לב. "כן, פריסקו בסדר, אבל הרבה יותר נחמד באוק היל. אולי תוכל להראות לי את המקום מתישהו. אז, מה אתה מלמד?"

"כימיה."

ידה חובטת בזרוע שלו. "לא נכון! זה היה הקורס האהוב עליי בקולג'."

אני רוצה לבקש ממנה לנקוב בשם יסוד אחד מהטבלה המחזורית. אחד. ובנוסף, הייתי רוצה גם לתקוע את המזלג שלי בגב היד המשוטטת שלה.

לפתע צל נופל על השולחן שלנו, וכשאני מרימה את מבטי אני רואה שבנות הרביעייה גוהרות מעלינו כמו ערפדים. הן מחייכות אל איאן בניבים שלופים, מוכנות למצוץ.

"איאן! הי!" אומרת ביאנקה כאילו הם ידידים ותיקים שמדברים כל הזמן. "רק רצינו לדעת – מתי משחק הכדורגל הבא שלך?"

הוא מקמט את מצחו, מבולבל כהוגן מהשאלה. "יום חמישי הבא." ביאנקה מוחאת כפיים. "לא נכון! זה מושלם. אין לנו אימון של נבחרת המעורדות או של נבחרת התרגילים באותו יום."

"נהיה ביציעים! תחפש אותנו!" אומרת גרטשן בהתלהבות קצת מוגזמת מדי.

ביאנקה דוחפת אותה מדרכה במרפקה ומחייכת.

"כדורגל? אתה מאמן?" שואלת אשלי.

מבטה של ביאנקה נורה לעברה. "ומי את?"

"אה, אממ, אני אשלי, המחליפה החדשה של גברת בייקר."

"ממתי אנחנו מרשים למחליפות להיכנס לחדר המורים? בכל אופן, איאן, תודיע לנו אם הקבוצה צריכה משהו לנשנש. אנחנו יכולות להביא פלחי תפוזים ומשקה גייטורייד!"
"אני אכין חטיפי גרנולה!" מתנדבת גרטשן.
"תפסיקי להיות נואשת, גרטשן, " מסננת ביאנקה.

שארית ארוחת הצהריים היא מופע אימים של ממש. לאיאן בקושי יש זמן לאכול את האוכל שלו, כשהוא מותקף מכל עבר בידי עדת רווקות מוטרפות. תמיד חשבתי שהדימוי של גבר שנאלץ להרוף מעליו נשים במקל הוא הגזמה, אבל כרגע איאן נראה כאילו הוא ממש זקוק למטאטא. אני מרחמת עליו, אבל אני מרחמת על עצמי עוד יותר. לפני ארוחת הצהריים הזאת, הפופולריות של איאן היתה על אש נמוכה. נשים עדיין חשקו בו, אבל התנהגותן היתה רגילה ומאופקת. עכשיו מתחוויר לי שזה מפני שהן הניחו שהוא לא פנוי, והטמטום שלי פחות או יותר תלה שלט למכירה מעל לגומה הימנית שלו.
מה לעזאזל עשיתי?

4

איאן

בכל שנה, מקהלת אוק היל מארגנת אירוע התרמה בשבועיים שלפני יום ולנטיין. עבור חמישה דולר אתה יכול לשלוח ורד אדום אחד לתלמיד או לתלמידה שבחרת בהם. תמורת עשרה דולר, שולחים ורד ושוקולד. תמורת עשרים דולר, מושא ההידלקות התמים שלך יקבל את שני אלה נוסף על דובי, ובשביל חמישים דולר, ישלחו את מקהלת הג'ז לשיר סרנדה למי שרק תבחר ממש באמצע יום הלימודים. זה נורא מפריע.

המורים לא אמורים להתערב, מסיבות ברורות. אף על פי כן, סאם ואני ניצלנו את המערכת לטובתנו במשך שלוש השנים האחרונות.

בשנה הראשונה ביקשתי מהם לשיר לה את I'm a Barbie Girl. בשיעור הראשון שלה. היא התנקמה בי עם I Like Big Butts. בשנה שעברה עשינו משהו קצת שונה. היא ביקשה מהם לבצע פואמה מקורית שהיא כתבה, בעיקר כדי לכדר את התלמידים שלי

לכימיה. היו בה שורות כמו, אל תהיה כזה כהליום, מר פלטשר, אחרת איזה תלמיד עוד יִחנקן אותך.

הילדים חושבים שזה כיף, וכנראה גם די גרוע, אבל זה גם קצת מבבל אותם.

"למה מיס אברמס ואתה שולחים אחד לשני ברכות ליום ולנטיין?"
למי אכפת. אלה חמישים הדולר הכי מוצדקים שאני מוציא כל השנה.

בגלל הנטייה שלנו להתעלל זה בזה, ילדי המקהלה יודעים שאנחנו מטרות קלות. השנה, כמה מהם כבר פנו אליי בבקשה לתרומה. אני כל הזמן מסלק אותם. עדיין לא חשבתי על השיר המושלם, אף על פי שיום ולנטיין יחול בעוד שבוע.

בשיעור הרביעי, עוד ילד בחולצת טריקו עם לוגו המקהלה של אוק היל דופק על הדלת שלי. הוא מחזיק שני דובים וחמישה ורדים.

"עוד משלוח, מר פלטשר!"

התלמידים שלי מריעים.

"כמה חברות יש לך?" שואל מתבגר נועז אחד שדומה שעשיתי עליו רושם.

אני מזכיר לכיתה שנשארו להם רק עוד חמש דקות לסיים את בוחן הפתע שלהם. אנחות רמות נשמעות מכל עבר, ולאחריהן רחש עפרונות רושמים במהירות על נייר.

חבר המקהלה מבין את הרמז ונכנס לכיתה על קצות הבהונות כדי להפקיד את מתנותיי בדיסקרטיות. אני מתכוונן לגרוע מכול, אבל למזלי לא כולן בשבילי – רק חצי מהן. אני מכניס את הפרחים לכוס הקפה שעל השולחן שלי, והדובים נזרקים לערימה שליד התיק שלי. עובר אורח תמים עוד עלול לחשוב שיש לי פֶּטִישׁ לחיות פרווה.

בימים האחרונים האוסף שלי יצא מכלל שליטה. בהתחלה הנחתי שסאם מותחת אותי. זה הגיוני. חשבתי שהשנה היא שינתה טקטיקה, אבל אז התחלתי לקרוא את הפתקים המצורפים.

המתנות לא הגיעו מסאם, אלא ממורות אחרות מרחבי הקמפוס.

המתנות שקיבלתי היום הגיעו מביאנקה וגרטשן. ביאנקה אפילו השקיעה ונישקה את הכרטיס שלה עם שפתון אדום, כך שכשאני פותח את הפתק, הוא נמרח בטעות על האגודל שלי. הבעת פניי נמלאת גועל כשאני מוחה את האצבע על קצה הכיסא שלי. חייב להיפטר מזה, חייב להיפטר מזה.

חבר המקהלה נפנה ללכת, אבל אני תופס את אחורי החולצה שלו. הוא מועד ואני עוצר אותו.

"עוד כמה זמן אמור להימשך גיוס הכספים הזה?" אני שואל בייאוש.

"עוד שבוע," הוא עונה בלחש, מתוך כבוד לתלמידים שלי שעושים את הבוחן. "אני מקווה שנגיע ליעד שלנו, ואז כולנו נוכל לטוס לדיסני לתחרות הארצית ולהתחרות על הבמה הראשית!" הוא אומר את המילים "הבמה הראשית" בעיניים נוצצות. הוא מבלבל בין הייאוש שלי לסקרנות.

אני מניד בסנטרי לעבר שאר הוורדים והדוכים שבזרועותיו. "בשביל מי אלה?"

הוא מחייך. "אברמס. אנחנו לא אמורים לשים לב לדברים כאלה, אבל השנה לשניכם יש את כמות המעריצים הכי גדולה!" "מה? מי? איך?"

חיוכו נעלם, ואני שם לב שאני אוחז בחולצה שלו כה חזק עד שהצווארון מתוח. אני מרפה ממנו ומסדר את החולצה שלו. כנראה עדיף אם אפסיק לגעת בו עכשיו. "מה זאת אומרת?" הוא שואל.

הוא בלחץ. דמעות הכמיהה שלו מתחלפות בדמעות של פחד. אני מוביל אותו אל מחוץ לכיתה כדי שלא ישמעו את השיחה שלנו.

"המתנות האלה בשבילה?"

הוא מהנהן באיטיות.

"תן לי לקרוא את הפתקים."

עיניו עיני עגל, והוא מצמיד את המתנות לחזה שלו. "אתה לא יכול! נשבעתי להגן על קדושת ופרטיות ה –"
אני מחלץ אחת מהן מאחיזתו הרועדת. הילד יזדקק לפגישה עם היועצת אחרי המפגש הזה.

ורדים אדומים

סיגליות זה אצילי

את המורה הכי שווה באוק היל

אולי תבואי לאיזה נטפליקס אנד צ'ילי

את הפואטיקה הזאת ניסח לוגן, מתאם ההגנה של קבוצת הפוטבול. אני לא מודאג במיוחד, כי אני מכיר את סאם טוב מספיק להיות בטוח שהיא לא תתפתה להצעה של סקס ותבשיל בשר.
"תביא לי עוד אחת."

"מר פלטשר, בבקשה! איברת את המצפן המוסרי שלך?!"
הוא מעביר את מבטו בין שני קצות המסדרון מחשש שייתפס כשותפי לעבירה.
אני תולש את המתנה מידו. הפתק הבא קצת יותר טוב, כי הוא לא מתחזה לשיר.

יום ולנטיין שמח, סמנתה!

אולי את ואני נוכל לצאת מתישהו לקפה אם יתחשק לך?
הפתק הזה מהמורה לצילום, מלקולם. הוא הטיפוס של סאם, בהתחשב בעובדה שהוא בקושי מגיע למרפקים שלי.

"כמה פתקים כבר הגיעו אליה?"

"א-אני לא יו-יודע," הוא מגמגם. "נתנו לי את תורנות המשלוחים רק הבוקר!"

האוסף שלה בטח גדול כמו שלי.

לעזאזל.

אני יודע שלא מעט גברים באוק היל מעוניינים בסאם. היא המיזוג

המושלים בין מתיקות לסקסיות. היא נחמדה לכולם. היא מחייכת וזוכרת ימי הולדת. ההומור שלה ממכר, ושילוב התכונות הזה מיד מעלה אותה על הרדאר של כל גבר. במשך די הרבה זמן הסתובבה פה שמועה שאנחנו יוצאים, ותמיד השתדלתי שלא לאשר או להכחיש אותה. החיים שלי היו הרבה יותר קלים כל עוד כולם חשבו שאנחנו זוג. כל זה השתנה אתמול. אני לא יודע מה היא אמרה לאשלי בארוחת הצהריים, אבל מאז שלושה גברים הגיעו לכיתה שלי בניסיון ללקט מידע על אודות סאם.

"מה הפרח האהוב עליה?"

"מה הצבע האהוב עליה?"

"היא בקטע של שוקולד?"

איזה מין פאקינג שאלה זאת? יש אנשים בעולם הזה שלא אוהבים שוקולד?

"כמה נשאר לך עד שתשיג את יעד גיוס הכספים האישי שלך?"
אני שואל את הילד בזמן שהוא נאנח שבטח יזרקו אותו מחוליית קופידון.

הוא מבין מה הצעתי לו ומתאושש כה מהר, עד שאני משתכנע שיש לו עתיד בברודוויי.

"מאתיים וחמישים דולר," הוא פוסק בנימה שקולה ורצינית עד-כאב.

"זה הרבה כסף, יהיה לך הרבה יותר קשה להרוויח אותו בדרך הרגילה. כמה אתה טוב בשמירה על סודות?"
הוא מושך בכתפיו בשעמום מעושה. הוא בוחן את הציפורניים שלו.

יופי. הוא מבין עניין.

"בכל פעם שמיס אברמס תקבל משהו ממעריץ, תביא לי אותו במקום. כל משלוח יזכה אותך בעשרים דולר."
הוא מקמר גבה. "אני יודע שאתה מקבל משכורת של מורה, אבל נראה לי שאתה מסוגל ליותר מזה."

כמה חבל שאסור להחטיף לתלמידים.

"חמישים דולר."

הוא מושיט את ידו כדי ללחוץ את ידי. "תענוג לעשות איתך

עסקים, מר פלטשר."

אני מצדיק את מעשי ואומר לעצמי שהתרומה הכספית שלי תגיע לצדקה. הילדים המחוצ'קנים האלה יזכו לשיר על הבמה הראשית מפני שאני לא מסוגל להתמודד עם המחשבה שסאם תצא לשתות קפה עם גבר אחר.

כשמגיע זמן השיעור החופשי שלי, כבר יש לי ארבעה דוכים חדשים שקיבלתי, וחמישה שנועדו לסאם. מסרי האהבה שהוצמדו אליהם נתחבו למגירת השולחן שלי. לא ממש נוח לי עם התרמית, במיוחד כשהיא נכנסת לכיתה ובוחנת את האוסף שנערם מאחורי הכיסא שלי. גבותיה מזדקרות. "אני רואה שיש לך לא מעט מעריצות. אני קיבלתי רק ורד אחד אומלל היום."

מה לעזאזל? איך הוורד השתחל פנימה? אי־אפשר לסמוך על הילדים של היום.

"ממי קיבלת אותו?" אני שואל, וממשיך לבדוק את בוחני הפתע כאילו התשובה שלה לא מעניינת אותי.

"המורה להתעמלות."

"גברת לורנס?"

"נכון. אתה לא היחיד שהיא מעוניינת בו."

אני מחייך בסיפוק.

"את תלכי על זה? בחיים לא הייתי חושב שהיא אחת שנוטה לשני

הכיוונים."

היא מרימה אחד מהדוכים ומביטה בו בכמיהה. "אתה יודע מה,

פלטשר? יש מצב."

באותו סוף־שבוע אנחנו צריכים ללכת לחנוכת הבית של המנהל פרואיט. לא בדיוק בילוי לטעמנו. סאם פוגשת אותי בבית שלי לפני

המסיבה, וכשאני פותח את הדלת ורואה שהיא בשמלה אדומה, אני מחליט שאני צריך שוט של ויסקי. אני מוזג לי כוסית, וסאם מתעקשת שגם היא צריכה אחת. אני מקווה שלא נמשיך להשוות כמויות שוטים, כי היא שוקלת חצי ממני.

הלילה היא מחייכת יותר מהרגיל, היא ממש מקסימה. כל חברי הקבוצה שלנו במסיבה מרותקים לכל מילה שלה. היא נראית כל כך לוחטת בשמלה. המחשוף לא נמוך מדי, אבל המוח שלי בכל זאת משלים את החסר. אני מתנצל והולך להביא לנו משקאות, ורואה שהמנהל פרואיט מאייש את הגריל. הוא לובש חולצה פרחונית גדולה ועונד על צווארו שרשרת מפרחי פלסטיק. הוא מטה את בקבוק הקורונה שלו לעברי, אבל אין שום סיכוי שאניח לעצמי להיגרר לשיחה איתו על אודות ההבדלים הדקים בין הסוגים השונים של עצי מעשנה. אני מצביע לעבר המשקאות, והוא זוקר את אגודלו באישור. אני מופתע שיש אלכוהול במסיבה הזאת. זה לא אירוע מטעם בית הספר, אבל כל הסגל כאן. בכל זאת, אני מניח שזה הגיוני – החולצה הפרחונית והבירה החופשית מעידות שהמנהל פרואיט מתאמץ להיראות כמו האבא המגניב של צוות ההנהלה.

"גבררר, המפקח ההוא ממש קשה, אבל איתי אתה יכול לדבר על הכול," הוא אמר לפני שבוע אחרי ישיבת המחוז, וטפח לי על השכם. *"אני תמיד רוצה לשמור על ערוצי תקשורת פתוחים ורגועים ביני לבין אנשי הסגל שלי."*

כדאי שאספר לו שביטויים כמו "ערוצי תקשורת פתוחים" גורמים לו להישמע יותר כמו מנהל ופחות כמו אחד מאיתנו. אני פותח בקבוק בירה כשלוגן, מאמן הפוטבול, נעמד בתור מאחוריי.

"היי גבר, חולצה מגניבה," הוא אומר ומניד לעברי בראשו בקטע חברי.

לא רציתי לבוא הלילה, אבל סאם התעקשה שאנחנו חייבים להפגין נוכחות. היא שלפה מהארון בגדים בשבילי בזמן שנימנמתי

על הספה. היא זאת שבחרה בחולצה הכחולה הפשוטה, שלא ממש ראויה למחמאה שקיבלה הרגע.

"איזה מותג זה?" הוא שואל. "קלווין?"

"מי?"

"קליין. בכל אופן, ראיתי שהגעת עם סמנתה הערב. שניכם רק ידידים, נכון? זאת השמועה שמסתובבת."

אני מגיב בחצי־הנהון וחצי־נענוע ראש, לא פחות ולא יותר. המחווה תקנה לי אמינות במקרה שסאם תשאל אותי על השיחה הזאת אחר כך.

"אני לא מבין איך אתה עושה את זה, גבר. היא כזאת כוסית." הוא אומר את זה בזמן שהוא מסתכל עליה, ואין לי ברירה אלא לעקוב אחר מבטו. לשמלה האדומה שלה יש כתפיות ספגטי, והיא מגיעה עד לאמצע ירכיה. היא הביאה ז'קט, אבל השאירה אותו במכונת שלי כי מזג האוויר חמים באופן יוצא דופן יחסית לתחילת פברואר. אולי כדאי שנעבור צפונה, למקום עם צעיפים עבים ומעילים מנופחים שחייבים לרכוס עד לסנטר.

שערה האדום נאסף בקוקו גלי גבוה, וגון לחייה ורדרד. העור שלה קורן. במכונת היא שאלה אותי אם כדאי לה למרוח שפתון אדום שהפך לסימן ההיכר שלה – הערת שוליים: התחלתי להזיל ריר בסופרמרקט בכל פעם שאני מגיע למעבר של תפוחי הָרְד דלישס – ולשמחתי היא הקשיבה ל"לא" הזועף שלי.

"אוף, בסדר. אז בלי שפתון. למה אתה נוהג מהר כל כך? חשבת ש לא רצית ללכת למסיבה הזאת."

נהגתי מהר כי הייתי חייב לישר את הרגל הימנית שלי כמה שיותר כדי להסתיר... נו, היא פשוט נראתה מעולה בשמלה.

לוגן מכחכח בגרונו, וברור לי שהוא מחכה לתגובה כלשהי. הוא רוצה שאכיר בעובדה שהיא שווה, אבל אני לא עושה את זה.

הוא לא הולך.

אני לוגם מהבירה שלי, והוא משפשף את הזיפים שעל הלסת שלו.

"אז כן, בכל אופן, יש מצב שתעזור לאח שלך? איזה אוכל היא אוהבת, לאיזה סגנון מוזיקה היא מקשיבה – אתה יודע, מידע פנימי." אין שום פאקינג בעיה.

"היא ממש אוהבת את מנת הכריש המותסס ההיא, מאיסלנר, ויש לה טעם די ספציפי במוזיקה, בעיקר פולקה-פופ ושירת יודל." אני מדבר בשקט, כאילו אני לוקח חלק בקונספירציה. "לעזאזל, זה מוזר." הוא מחייך. "איזה סוג של גבר מעניין אותה?" "עדין. צייתיני. אל תצחיק אותה. היא רוצה טיפוס רציני, משורר כזה."

עיניו נמלאות אור. הוא ללא ספק חושב על השיר המחורבן שכתב מוקדם יותר. הוא עדיין תחוב במגירת השולחן שלי. הכל הפה שלו מסריח מצ'ילי.

"מה עוד?" אני שואל.

"אם אציע לה לצאת איתי, לאן כדאי ללכת?"

"לגן חיות. היא מטורפת על חיות בכלובים."

היא שונאת את זה. אלמלא פחדה מההשלכות, היא היתה מוצאת דרך לשחרר את כולן.

"באמת? זה לא קצת ילדותי בשביל דייט?"

"סאם ילדה בנפש."

זה הדבר הנכון הראשון שאמרתי.

הוא מהנהן ומעכל את המידע בחיוך רחב. הבחור הזה באמת חושב שהוא ישיג את סאם – את סאם שלי.

"בסדר, מגניב. ממש מעריך את זה, גבר."

אני בדרך חזרה אליה כשמישהו נוסף עוצר אותי – המורה לצילום, מלקולם. הוא באמת נמוך. הוא וסאם ירגישו נוח על מזרן זוגי, ועוד יישאר מקום בתחתיתו לכלב האסקי.

"היי, איאן. רק תהיתי... אממ, סמנתה אמרה לך משהו על הפתק שלי במקרה?"

"פתק?" אני נשמע מבולבל כהוגן.

"כן. שלחתי לה אחת מהמתנות לוולנטיין שילדי המקהלה מוכרים". הוא משפשף את עורפו כמו בטיק לא־רצוני. "זה היה רעיון מטופש."

"אחה, בעצם, באמת ראיתי איזו חתיכת נייר מקומטת בפח המחזור שלה אתמול."

הוא מזדעף באכזבה. אני רוצה לרחם על הבחור, אבל אני לא מסוגל. זה נראה לכם אכזרי? תנסו אתם להיות דלוקים על מישהי שלוש שנים, ואז נדבר.

"אולי היא עדיין לא קיבלה אותו. אולי הנייר המקומט היה משהו אחר."

"אנ'לא יודע, הקופידונים האלה מבצעים את המשלוחים שלהם במהירות."

אני מקווה שהתחרות הקשה תוציא לו את הרוח מהמפרשים, והוא ירים ידיים. במקום זאת הוא מחייך, כי הוא כזה בחור נחמד. "אתה יודע מה? אולי אני פשוט אציע לה לצאת איתי. הפסיכולוג שלי תמיד אומר לי לצאת מאזור הנוחות שלי."

מה לכל ה...? הוא נשמע רציני, כאילו הוא באמת מתכוון להציע לה לצאת – וגרוע מכך, מאוד יכול להיות שסאם תסכים. היא פעם אמרה לי שלדעתה מלקולם מצלם "תמונות די מגניבות". מה לעזאזל קורה פה? אני צריך לדעת מה סאם עשתה שהוציא אותנו מהאיזון המושלם שבו חיינו בשנים האחרונות.

כשאני חוזר לקבוצה, אני נותן לה לימונדה, והיא מתנהגת כאילו היא נפגעה שלא הבאתי לה בירה. אני מציע לה לגימה משלי, ופניה מתעוותת בגועל אחרי שהיא טועמת ממנה.

"איכס. זה כמו פיפי של חתולים. אני פשוט לא מבינה איך אתה עושה את זה."

אני לא מבין איך אתה עושה את זה, גבר. מילותיו של לוגן מהדהדות בראשי.

"בואי לכאן, אני רוצה להראות לך משהו."

היא באה בעקבותיי, הרחק מהקבוצה, ואני מוביל אותה אל גינה קטנה ליד מחסן הכלים, כדי ששאר הנוכחים במסיבה לא יוכלו לשמוע אותנו. עכשיו תחילת פברואר, כך שאף אחד מהצמחים בגינה אינו ירוק. המנהל פרואיט עוד צריך לגזום את הצמחים המתים מהעונה שעברה.

“מה רצית להראות לי?”

“אה, את זה.” אני טופח על קיר המחסן. “מגניב, לא? המנהל פרואיט בטח יכול להכניס לפה המון כלי גינון. בכל אופן, את יודעת שהרבה אנשים בבית הספר תמיד הניחו שאנחנו יוצאים?”
השאלה שלי מכה אותה בהלם. עיניה הכחולות־כהות נפערות ואז מצטמצמות לעברי בכלבול. “כן, וואו, מגוחך, מה? למה? מה רצית להגיד?”

אני מעביר יד בשערי ומנסה לחשוב איך להסביר לה את זה. “טוב, עכשיו נראה לי שהם חושבים ההפך.”

“אה, נו, כן.” היא מסיטה את מבטה כאילו נזכרת בשיחה. “הבחורה החדשה היא, אשלי, שאלה עלינו, ואמרת לי לה שאנחנו רק ידידים.”
אני נאנח מבפנים, והיא גומעת חצי מהלימונדה שלה. נראה לי שהיא מפחדת, וכעבור רגע כשהיא מתחילה ללהג, חששותיי מתאמתים.

“תקשיב, אם שמעת שהפצתי שמועות שאנחנו זוג, זה לא נכון! כלומר, זה... כן...” לחייה מוצפות באותו גוון של השפתון האדום־דובדבן שבתיק שלה. עורה החיוור משמעו שרגשותיה מלבלבים ממש על פני השטח, וזה בדרך כלל מוצא חן בעיניי. כרגע אני ממש אוהב את זה. “מן הסתם... לא אני הפצתי אותן.”
נכון – כי אני הפצתי אותן.

“אז אני מניח שכולם שמעו את השיחה שלך עם אשלי?”
היא מגלגלת את עיניה בתסכול. “חדר המורים מעולם לא היה ידוע בפרטיות שלו. בגלל זה הרביעייה ניגשה אלינו ושאלה על משחק הכדורגל שלך. נראה לי שכולן שם נדלקו עליך.”

"שיט. די אהבתי את המצב כשכולם טעו וחשבו שאנחנו יחד."
"מפני שכולן עזבו אותך בשקט?" היא מקמטת את מצחה. "אתה
כועס עליי כי הרסתי את זה?"
אני לא יודע... אולי. אני בהחלט כועס, אבל אני לא יודע למה.
לפתע אני מרגיש כאילו אני בקו הזינוק של מירוץ מרתון ובדיוק
ירו באקדח, אלא שאני עדיין לא מוכן לרוץ. השרוכים שלי פרומים.
לא עשיתי מתיחות. במשך שלוש שנים רק הסתובבתי בנעלי ריצה
וקראתי לעצמי אצן.
אני מפחד ממה שיקרה אם אנסה לפתוח בריצת ספרינט עכשיו,
אבל אני עוד יותר מפחד ממה שיקרה אם לא אעשה זאת.
חבל.
המירוץ אל סאם התחיל בין אם ארצה ובין אם לאו.

לרכישת הספר לחצי כאן